

mařiti tím, že zakročí sám podle § 169 c. ř. s., by bylo v řízení pokračováno, aniž by bylo z okolností patrné, že hlavní strana tomu neodporuje. Tak jest tomu v souzeném případě, kde žalovaný, k němuž vedlejší intervenient byl přistoupil, nejen nijak nedal na jevo, že se s počinem vedlejšího intervenienta ztotožňuje, naopak, dovolacím rekurem doložil zřejmě, že při svém rozhodnutí co do ujednání klidu setrvává. Rekursní soud neposoudil tudíž věc správně po právní stránce, dovolací rekursy jsou odůvodněné a bylo rozhodnouti, jak se stalo. Žalobcům bylo přiznati útraty dovolacího rekursu proti vedlejšímu intervenientu, poněvadž tento osobuje si právo strany a předsevzal procesní úkon, kterým byl dovolací rekurs žalobců vyvolán a tím jeho útraty způsobeny (§§ 41, 50 a 52 c. ř. s.). Naproti tomu bylo zamítnouti návrh žalovaného, by byli žalobci uznáni povinnými k náhradě útrat jeho rekursu, poněvadž žalobci k podání tohoto opravného prostředku nezavdali podnětu.

Čís. 7555.

Při posouzení otázky, zda vymáhající věřitel jest ohrožen odkladem exekuce proti spolku, může přicházeti v úvahu pouze vlastní jmění povinného spolku, podléhající exekuci a nelze žádati, by soud před rozhodnutím o dlužníkově návrhu na odklad exekuce konal obšírné šetření o hospodářské mohoucnosti jednotlivých členů, kteří ručí podpůrně za případný schodek.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, R II 375/27.)

Soud prvé stolice povolil odklad exekuce proti spolku až do pravoplatného rozhodnutí sporu o nicotnost smlouvy a rozsudku tvořícího exekuční titul. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele povolil odklad exekuce toliko proti tomu, že dlužník složí (zřídí) jistotu ve výši nejméně 10.000 Kč. Důvody: Vymáhající věřitel navrhuje v rekursu, by návrh na odklad exekuce byl zamítnut neb aspoň odklad exekuce povolen toliko, dá-li strana povinná jistotu. Pokud se týče stížnosti ve věci samé proti povolení odkladu exekuce není tato odůvodněna. Strana povinná osvědčila podací rubrikou, že podala u krajského soudu žalobu o nicotnost rozsudku, jenž v této exekuční věci jest exekučním titulem, že se tedy domáhá, by exekuční titul byl prohlášen za neplatný nebo za neúčinný. Dále jest osvědčeno i nebezpečí, že, kdyby exekuce byla provedena, zabavené předměty exekuční prodány a výtěžek vydán straně vymáhající, by strana povinná v případě vítězství v zahájeném sporu mohla býti zkrácena, poněvadž straně vymáhající bylo uděleno právo chudých. Proto stížnost co do povolení odkladu ve věci samé jest neodůvodněna. Avšak právě tak, jako by hrozilo nebezpečí straně povinné v případě provedení dražby, tak zase jest nebezpečí pro stranu vymáhající, že by odkladem exekuce mohla utrpěti újmu, kterou by těžko bylo nahraditi, kdyby byl odklad povolen bez jakéhokoliv zajištění, ne-

boť u strany povinné, ač se jedná o peněžní ústav, nebyly nalezeny žádné hotovosti, nýbrž toliko prázdná pokladna, psací pult a vagon strusek, takže, kdyby tyto předměty následkem odkladu exekuce na dlouhou dobu byly zničeny a odstraněny, byla by straně vymáhající odňata možnost uspokojení třeba i jen částečného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Rekursní soud dospěl z okolností, že při výkonu exekuce byla nalezena u povinné strany toliko prázdná pokladna, psací stůl a vagon strusek, právem k úsudku, že by odklad exekuce mohl ohroziti uspokojení vymáhajícího věřitele a byl proto oprávněn učiniti podle § 44 druhý odstavec ex. ř. povolení odkladu exekuce na tom závislým, by povinná strana složila jistotu. Při tom rekursní soud nepřihlížel nijak k novotám, neboť mohl seznati ze zájemního protokolu, co vše bylo zabaveno u povinné strany. Ostatně tato ani nepopírá, že při výkonu exekuce jiné jmění nalezeno nebylo, a namítá pouze, že rekursní soud měl konati šetření obzvláště přezkoumáním její poslední bilance a byl by prý zjistil, že nelze mluvit o ohrožení vymáhajícího věřitele. Při tom však stěžovatel sám ani neuvádí, v čem pozůstává ostatní jeho jmění, a poukazuje pouze na záruku členů za dluh povinného spolku a na záruku, kterou poskytuje věřitelům všeobecný fond peněžních ústavů. Avšak při posouzení otázky, zda vymáhající věřitel jest ohrožen odkladem exekuce, může přicházeti v úvahu pouze vlastní jmění povinného spolku, exekuci podléhající a nelze žádati, by soud před rozhodnutím o tomto návrhu konal obšírné šetření o hospodářské mohoucnosti jednotlivých členů, kteří podpůrně ručí za případný schodek. Pokud však jde o záruku na druhém místě uvedenou, nepřichází tato podle § 14 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 238 sb. z. a n. prozatím vůbec v úvahu, poněvadž od zřízení zmíněného fondu neuplynulo ještě pět let.

Čís. 7556.

Nejvyšší soud není příslušným rozhodovati o »stížnosti« kandidáta advokacie do usnesení výboru advokátní komory, jímž mu bylo zapovězeno míti kancelář jako obhájce ve věcech trestních.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, R II 397/27.)

U s n e s e n í m v ý b o r u a d v o k á t n í k o m o r y z e d n e 26. s r p n a 1927 bylo Dru L-ovi sděleno, že nesmí, jsa kandidátem advokacie, míti kancelář jako obhájce ve věcech trestních ani v B. ani v K., a nařízeno mu, by ihned odstranil své kancelářské tabulky, jakož i zapovězeno mu nadále zasílati oznámení o otevření kanceláře. U s n e s e n í m z e d n e 23. z á ř í 1927 výbor advokátní komory odmítl jako